

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt torsdag den 14. juli 2016

Sag 66/2016

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Peter Giersing)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Retten på Frederiksberg den 6. februar 2016 og af Østre Landsrets 11. afdeling den 9. februar 2016.

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Jytte Scharling, Marianne Højgaard Pedersen og Hanne Schmidt.

Påstande

T har nedlagt påstand om, at anklagemyndighedens påstand om varetægtsfængsling efter udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, ikke burde være taget til følge som sket ved byrettens kendelse af 6. februar 2016, der blev stadfæstet af landsretten den 9. februar 2016.

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om stadfæstelse.

Sagsfremstilling

T, der er svensk statsborger og bosiddende i Sverige, blev den 5. februar 2016 anholdt i Københavns Lufthavn og sigtet for forsøg på at smugle en kvinde ved navn A til Dublin. Under afhøringen hos politiet forklarede han, at han bor i Sverige på adressen ... i X-by, og at begge hans forældre, børn og anden familie også bor i Sverige. Han var samme dag ankommet til Københavns Lufthavn fra Hamburg.

Under grundlovsforhøret i Retten på Frederiksberg den 6. februar 2016 blev T sigtet for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 8, nr. 4, ved i Københavns Lufthavn at have forsøgt at smugle en kvinde til Dublin.

I grundlovsforhøret forklarede han:

”Sigtede nægtede sig skyldig. Han forklarede – foreholdt, at han blev stoppet i lufthavnen i går på vej til Dublin sammen med en kvinde – at det korrekt, at han havde kvindens pas på sig. Han mødte kvinden via Facebook. Han har kun kommunikeret med hende via Facebook. Han mødte hende første gang i Københavns Lufthavn i går. Sigtede bor normalt i Sverige og i Tyskland. Han har fire forretninger i Sverige, og han har også et stort firma i Tyskland. Kvinden, han var sammen med, er fra Sverige. De skulle til Dublin, fordi han skulle have et nyt forhold – et nyt liv. De skulle blive der i 7-8 dage. Han har bestilt hotelværelse til dem begge. Han havde ikke købt hendes billet til Dublin. Han havde hendes pas på sig, da de blev standset, fordi det er manden, som bærer tasker og kufferter og hjælper. Så han gjorde det af venlighed.

Foreholdt, at han havde tjekket to kufferter ind med henholdsvis herreting og kvindeting i, forklarede sigtede, at han kun havde småting i sin kuffert. Kvinden stod der bare, og så tog han hendes kuffert. Han tjekkede kufferterne ind i henholdsvis hans og hendes navn. Men hvis det er sket under hans navn, kan han ikke se problemet i det i øvrigt.

Kvinden har ikke betalt ham for, at de sammen skulle rejse til Dublin. De betalte begge to for sig selv.

Sigtede vidste ikke, at kvinden havde planer om at blive i London.

Adspurgt af forsvareren forklarede sigtede, at han oprindelig er fra Irak. Han er svensk statsborger. Det har han været i 12 år. Han har fire supermarkeder i Sverige og et transportfirma i Tyskland. Han har i Sverige fast ejendom – en villa. Han sidder økonomisk godt i det. Han tjener ca. 80.000 kr. om måneden.

Han fik kontakt med kvinden over Facebook. Han ville gerne indlede et forhold til hende. De skulle til Dublin for at udvikle deres forhold. De blev nødt til at tage et sted hen af hensyn til hendes familie. Det var hendes ønske. Han fik via Facebook at vide, at hun var i Sverige. Det var ren høflighed, at han vejede kufferterne ind og viste passene.

Sigtede forklarede – foreholdt, at han står registreret med ukendt adresse i Sverige – at han bor på adressen ... i X-by.”

Byretten afsagde kendelse om varetægtsfængsling efter udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1.

Det hedder i byrettens begrundelse:

”Efter de foreliggende oplysninger er der begrundet mistanke om, at sigtede har gjort sig skyldig i overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 8, nr. 4, idet det kan lægges til grund, at han mødte en kvinde, som kommer fra Kuwait, første gang i går i Københavns lufthavn i forbindelse med en forestående udrejse, og at kvinden rejste på et pas, der ikke tilhører hende. Det er herved godtgjort, at sigtede har haft til hensigt at bistå kvinden med at rejse ulovligt gennem Danmark.

Sigtede har ikke nogen tilknytning til Danmark. Sigtede har selv forklaret, at han både opholder sig i Sverige og i Tyskland, og at han ville til Irland, fordi han skulle have et nyt forhold – et nyt liv. I lyset af den straf, som forholdet efter sin karakter kan forventes at medføre, herunder at forholdet kan forventes at medføre udvisning, hvorved henvises til TfK 2002.628, er betingelserne for varetægtsfængsling efter udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, opfyldt, idet bemærkes, at varetægtsfængsling efter oplysningerne om sigtedes personlige forhold må antages at være nødvendig for at sikre sigtedes tilstedeværelse under sagen. Der er efter karakteren af forseelsen ikke grundlag for at antage, at en eventuel udvisning vil være i strid med opholdsdirektivets artikel 27, og der er heller ikke i øvrigt forhold, der taler imod udvisning efter udlændingelovens § 26.

Herefter er betingelserne i udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, opfyldt.”

T kærede byrettens kendelse til Østre Landsret, der den 9. februar 2016 stadfæstede byrettens kendelse i henhold til grundene.

Ved dom af 16. marts 2016 frifandt Københavns Byret T for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 8, nr. 1 og 4.

Der er for Højesteret fremlagt kopi af personbevis fra det svenske Skatteverket, hvoraf fremgår, at Ts registrerede bopælsadresse pr. 1. februar 2016 var ... i X-by Der er endvidere fremlagt kopi af kontrolluppgift, hvoraf fremgår, at Ts adresse pr. 21. januar 2016 var ... i Y-by. Der er endeligt fremlagt kopi af et registreringsbevis for selskabet X AB, hvori T er registreret bestyrelsesformand.

Anbringender

T har anført bl.a., at der ikke var bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre hans tilstedeværelse under sagen. Det var unødvendigt at varetægtsfængsle ham, som ikke er tidligere straffet, er svensk statsborger og har fast bopæl i Sverige, hvor han har boet i 12 år. Han ejer fast ejendom i Sverige og driver forretning i både Sverige og Tyskland. Hans livsførelse er i Sverige, uanset at en mindre del af hans virksomhed er i Tyskland.

Såfremt han var blevet fundet skyldig i den sigtelse, som dannede grundlag for varetægtsfængslingen, måtte det forventes, at han ville være straffet med fængsel i 10 dage.

På baggrund af hans personlige forhold og den straf, der kunne forventes, var der ikke bestemte grunde til at anse varetægtsfængslingen for nødvendig for at sikre hans tilstedeværelse under straffesagen.

Hvis han udeblev fra hovedforhandlingen, kunne han være begæret udleveret i medfør af artikel 2 i konventionen af 15. december 2005 om overgivelse for strafbare forhold mellem de nordiske lande (den nordiske arrestordre).

Landsrettens afgørelse er derfor ikke forenelig med Højesterets kendelse af 12. juni 2015 i sag 57/2015 (U 2015.3263 H).

Anklagemyndigheden har anført bl.a., at landsrettens afgørelse er i overensstemmelse med forarbejderne til udlændingelovens § 35 og de kriterier for varetægtsfængsling, som blev fastlagt ved Højesterets kendelse af 12. juni 2015 (U 2015.3263 H).

Det beror på en konkret vurdering af oplysningerne om den pågældende udlændings personlige forhold sammenholdt med oplysningerne om længden af den forventede straf, om det er nødvendigt at varetægtsfængsle en udlænding.

Afgørelsen af, om betingelserne for varetægtsfængsling var opfyldt, skal træffes på baggrund af de oplysninger, som forelå på tidspunktet for byrettens og landsrettens kendelser. De oplysninger om Ts bopælsforhold, som er fremlagt for Højesteret, kan derfor ikke tillægges betydning.

På tidspunktet for byrettens kendelse forelå der oplysninger om, at T havde ukendt adresse i Sverige, ligesom han selv havde forklaret, at han var på vej til Irland for at begynde et nyt liv.

Betingelsen i udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, hvorefter varetægtsfængsling skal være nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, må navnlig finde anvendelse i en situation som den foreliggende, hvor T ikke havde tilknytning til Danmark og efter de

da foreliggende oplysninger ikke havde en kendt registreret adresse i Sverige sammenholdt med oplysningerne om, at han havde til hensigt at slå sig ned på en ikke nærmere oplyst adresse i Irland.

Det måtte endvidere forventes, at T ville være straffet med fængsel i 30 dage, hvis han var blevet fundet skyldig i sigtelsen.

Der var derfor bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre Ts tilstedeværelse under sagen.

Selv om betingelserne i artikel 2 i konventionen af 15. december 2005 om overgivelse for strafbare forhold mellem de nordiske lande (den nordiske arrestordre) måtte være opfyldt, ville det efter oplysningen om Ts ukendte adresse have været praktisk umuligt at gennemføre en udlevering af ham.

Retsgrundlag

Udlændingelovens § 35, stk. 1, er sålydende:

”En udlænding kan varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, og når:

- 1) Udlændingen ikke har fast bopæl her i landet, og der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter §§ 22-24.
- 2) Udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud.”

Bestemmelsen er indføjet i loven efter forslag i betænkning nr. 968/1982 om udlændingelovgivningen. I betænkningens lovudkast fandtes bestemmelsen i § 27. Det hedder i betænkningen bl.a. (side 64):

”Udvalget foreslår endvidere, at der i udlændingeloven optages en særlig bestemmelse om varetægtsfængsling af udlændinge, der ikke har fast bopæl her i landet, jfr. lovudkastets § 27. I betænkning nr. 728/1974 om anholdelse og varetægt, der ligger til grund for de nuværende regler om varetægtsfængsling i retsplejelovens kapitel 70, er der side 24 redegjort for, at der uden for retsplejeloven kan være behov for en særlig fængslingshjemmel i udlændingeloven for så vidt angår udlændinge, der sigtes for overtrædelse af

et tidligere meddelt udvisningstilhold, og som på grund af tvivl om tilholdets eksistens eller gyldighed ikke straks kan dømmes for den påsigtede lovovertrædelse.

Hvis udvalgets forslag om, at udvisning på grund af strafbart forhold fremtidig skal ske ved dom i forbindelse med straffesagens behandling, gennemføres, vil der desuden være behov for en særlig fængslingshjemmel til sikring af udlændingens tilstedeværelse under straffesagen og under eventuel appel, indtil dommens bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes. Herved undgår man også, at udlændinge, der idømmes frihedsstraf for overtrædelse af et udvisningstilhold, blot ved at anke eller udbede sig betænkningstid med henblik på appel undgår fuldbyrdelse af straffedommen, idet de har måttet udsendes straks. Det er uforeneligt med bestemmelserne i grundlovens § 71 at anvende administrativ frihedsberøvelse i sådanne tilfælde. Bestemmelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, tillader imidlertid kun varetægtsfængsling for lovovertrædelser, der efter loven kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder eller derover, og adgangen til udvisning på grund af strafbart forhold er hverken i flertallets eller mindretallets udkast til § 18 begrænset til sådanne lovovertrædelser, når det drejer sig om udlændinge, der ikke har bopæl her i landet.

Udvalget finder derfor, at der bør tilvejebringes en særlig fængslingshjemmel i udlændingeloven som supplement til retsplejelovens regler, for så vidt angår udlændinge, der kan forventes udvist ved dom, eller som kan dømmes for overtrædelse af et indrejseforbud, og hvis tilstedeværelse det af hensyn hertil er nødvendigt at sikre. Der henvises herved også til mindretalsudtalelsen i betænkning nr. 728/1974, side 29, 2. spalte.”

I bemærkningerne til udkastets § 27 anføres (side 189):

”Bestemmelsen, der er ny, er en følge af udkastets forslag om, at udvisning på grund af strafbart forhold fremtidig skal ske ved dommen i straffesagen, jfr. bemærkningerne i kapitel 5.3. side 63 f om baggrunden for udkastet. Reglen supplerer bestemmelserne om varetægtsfængsling i retsplejelovens kapitel 70. Den kan kun anvendes over for udlændinge, der ikke har fast bopæl her i landet. Udlændinge, der har fast bopæl i landet, bør i henseende til varetægtsfængsling være ligestillet med danske statsborgere.

Varetægtsfængsling efter § 27 vil kunne finde sted i to situationer: Når der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået lovovertrædelse, der kan medføre dom til udvisning, og når udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud. I begge tilfælde kræves, at der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, jfr. herved retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1.”

Lov nr. 226 af 8. juni 1983 om udlændinge byggede på lovudkastet i betænkning nr.

968/1982. Bemærkningerne til § 35, der med redaktionelle ændringer svarede til lovudkastets § 27, indeholder alene en henvisning til bemærkningerne i betænkningen (Folketingstidende 1982-83, tillæg A, sp. 2060).

Artikel 2 i konventionen af 15. december 2005 om overgivelse for strafbare forhold mellem de nordiske lande (nordisk arrestordre) (bekendtgørelse nr. 4 af 4. februar 2014) er sålydende:

”Artikel 2

Anvendelsesområde for den nordiske arrestordre

1. En nordisk arrestordre kan udstedes for forhold, der efter det udstedende lands lovgivning kan straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning (strafforfølgning), eller når der er idømt en frihedsstraf eller pålagt en anden frihedsberøvende foranstaltning (straffuldbyrkelse).
2. Overgivelse til strafforfølgning eller straffuldbyrkelse for flere strafbare forhold kan finde sted, uanset at betingelserne i stk. 1 kun er opfyldt med hensyn til et af forholdene.
3. Lovovertrædelser som defineret i det udstedende lands lovgivning medfører fuldbyrdelse på grundlag af en nordisk arrestordre på de betingelser, der er fastsat i denne konvention, og uden kontrol af dobbelt strafbarhed.”

Højesterets begrundelse og resultat

Sagen angår, om der i medfør af udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, var grundlag for at varetægtsfængsle T, der var sigtet for menneskesmugling efter udlændingelovens § 59, stk. 8, nr. 4.

Efter udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, kan en udlænding varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, og når udlændingen ikke har fast bopæl her i landet, og der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter §§ 22-24. Afgørelsen af, om betingelserne for varetægtsfængsling var opfyldt, skal træffes på baggrund af de oplysninger, som forelå på tidspunktet for afgørelsen om varetægtsfængsling.

Højesteret tiltræder, at der på fængslingstidspunktet var begrundet mistanke om, at T, der ikke havde fast bopæl her i landet, havde gjort sig skyldig i en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24. Der var derfor hjemmel til varetægtsfængsling af ham, hvis der var bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre hans tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kunne fuldbyrdes.

T er svensk statsborger, og det må lægges til grund, at han på fængslingstidspunktet var tilmeldt adressen ... i X-by, og at han har forældre, børn og anden familie i Sverige, ligesom han efter det oplyste har arbejde der.

Det må imidlertid samtidig lægges til grund, at T i grundlovsforhøret forklarede, at han normalt bor i Sverige og Tyskland, og at han ville til Irland, fordi han skulle "have et nyt forhold – et nyt liv". Endvidere var det i grundlovsforhøret oplyst, at T stod registreret med ukendt adresse i Sverige. Om hans arbejdsmæssige forhold oplyste han, at han driver virksomhed i både Sverige og Tyskland.

Under disse omstændigheder tiltræder Højesteret, at der var bestemte grunde til at anse varetagtsfængsling for nødvendig for at sikre hans tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel udvisning kunne fuldbyrdes.

Højesteret stadfæster herefter landsrettens kendelse om fængsling af T.

Under hensyn til straffesagens udfald skal statskassen betale omkostningerne ved kæremålet til Højesteret.

Thi bestemmes:

Landsrettens kendelse stadfæstes.

Statskassen skal betale kæremålsomkostningerne for Højesteret.

Højesteret
Prins Jørgens Gård 13
1218 København K

DATO 13. maj 2016

JOURNAL NR.

RA-2016-5161-0173

BEDES ANFØRT VED SVARSKRIVELSER

SAGSBEHANDLER: FKL

RIGSADVOKATEN

FREDERIKSHOLMS KANAL 16

1220 KØBENHAVN K

TELEFON 72 68 90 00

FAX 72 68 90 04

KÆRESVARSKRIFT

Højesteretssag nr. 66/2016 – T

Ved brev af 4. maj 2016 har Højesteret anmodet om en udtalelse i anledning af, at Procesbevillingsnævnet den 31. marts 2016 meddelte T tilladelse til at kære Østre Landsrets kendelse af 9. februar 2016 til Højesteret.

Advokat Peter Giersing har indgivet kæreskrift til Højesteret den 2. maj 2016.

Anklagemyndighedens påstand er stadfæstelse af Østre Landsrets kendelse af 9. februar 2016.

1. Sagens faktiske omstændigheder

T blev den 5. februar 2016 kl. 19.45 anholdt i Københavns lufthavn, sigtet for menneskesmugling, jf. udlændingelovens § 59, stk. 8, nr. 4.

Det fremgår af sagens bilag 2, at Københavns Politi i forbindelse med udrejsekontrol i lufthavnens terminal F kom i kontakt med T og en kvinde, der oplyste at være B. T fremviste på vegne af parret to svenske pas, ligesom han til politiet oplyste, at kvinden var hans kæreste. Han oplyste endvidere, at parret var på vej til Dublin.

Da politiet foretog sammenligning af fotoet i passet tilhørende kvinden og kvinden i selskab med T , kunne de konstatere, at der var tale om to forskellige personer. Der henvises til sagens bilag 6. Foreholdt denne oplysning erkendte kvinden, at hun rettelig hed A . Hun blev efterfølgende sigtet for personelfalsk efter straffelovens § 174.

Hendes sag er afgjort ved Københavns Byrets dom af 16. februar 2016, hvor hun blev idømt 10 dages fængsel, samt udvist af Danmark.

T blev som nævnt anholdt og sigtet for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 8, nr. 4, jf. sagens bilag 3 og 7. Han nægtede sig skyldig i sigtelsen.

RIGSADVOKATEN

SIDE 2

T blev fremstillet i grundlovsforhør ved Retten på Frederiksberg den 6. februar 2016 sigtet for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 8, nr. 4. Han nægtede sig fortsat skyldig i den rejste sigtelse.

Om sine personlige forhold forklarede han, at han oprindeligt kom fra Irak, men at han havde været svensk statsborger i 12 år. Han var indehaver af fire supermarkeder i Sverige og et transportfirma i Tyskland. Han tjente ca. 80.000 kr. om måneden. Han oplyste videre, at han boede på adressen ... i X-by i Sverige, jf. vedlagte udskrift af retsbogen for grundlovsforhøret side 2.

Ved Retten på Frederiksbergs kendelse af 6. februar 2016 blev

T varetægtsfængslet i 18 dage i medfør af udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1.

Retten på Frederiksberg anførte følgende som begrundelse for varetægtsfængsling af ham:

”Efter de foreliggende oplysninger er der begrundet mistanke om, at sigtede har gjort sig skyldig i overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 8, nr. 4, idet det kan lægges til grund, at han mødte en kvinde, som kommer fra Kuwait, første gang i går i Københavns lufthavn i forbindelse med en forestående udrejse, og at kvinden rejste på et pas, der ikke tilhører hende. Det er herved godtgjort, at sigtede har haft til hensigt at bistå kvinden med at rejse ulovligt gennem Danmark.

Sigtede har ikke nogen tilknytning til Danmark. Sigtede har selv forklaret, at han opholder sig i Sverige og Tyskland, og at han ville til Irland, fordi han skulle have et nyt forhold – et nyt liv. I lyset af den straf, som forholdet efter sin karakter kan forventes at medføre, herunder at forholdet kan forventes at medføre udvisning, hvorved henvises til TFK 2002.628, er betingelserne for varetægtsfængsling efter udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, opfyldt, idet bemærkes, at varetægtsfængsling efter oplysningerne om sigtedes personlige forhold må antages at være nødvendig for at sikre sigtedes tilstedeværelse under sagen. Der er efter karakteren af forseelsen ikke grundlag for at antage, at en eventuel udvisning vil være i strid

med opholdsdirektivets artikel 27, og der er heller ikke i øvrigt forhold, der taler imod udvisning efter udlændingelovens § 26.

Herefter er betingelserne i udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, opfyldt.”

Advokat Peter Giersing kærede på vegne af sin klient kendelsen til Østre Landsret med påstand om løsladelse. Den 9. februar 2016 stadfæstede landsretten kendelsen, idet landsretten henviste til byrettens begrundelse for varetægtsfængslingen.

Varetægtsfængslingen af T blev herefter forlænget flere gange ved Københavns Byret – senest den 9. marts 2016 – hvor varetægtsfængslingen blev forlænget, indtil der blev afsagt dom i sagen.

RIGSADVOKATEN

SIDE 3

Ved anklageskrift af 24. februar 2016 blev T tiltalt for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 8, nr. 1 og nr. 4, jf. delvist straffelovens § 21. Der henvises til vedlagte kopi af anklageskriftet. Der blev endvidere nedlagt påstand om udvisning med et indrejseforbud i ikke under 6 år efter udlændingelovens regler.

Ved Københavns Byret dom af 16. marts 2016 blev T frifundet for den rejste tiltale. Han blev løsladt i forbindelse med domsafsigelsen.

2. Kærendes anbringender

Advokat Peter Giersing har til støtte for sin påstand anført, at Østre Landsrets kendelse af 9. februar 2016 om varetægtsfængsling af hans klient ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, om, at varetægtsfængslingen skal være nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen. Forsvareren har i den forbindelse anført, at varetægtsfængsling af hans klient var unødvendig henset til klientens personlige forhold, herunder at hans klient er svensk statsborger, at han har fast bopæl i Sverige, samt at han er indehaver af flere forretninger i Sverige samt en enkelt i Tyskland.

Forsvareren har i den forbindelse henvist til, at såfremt hans klient udeblev fra hovedforhandlingen, ville han i medfør af reglerne i artikel 2 i konventionen af 15. december 2005 om overgivelse til strafbare forhold mellem de nordiske lande (den nordiske arrestordre) kunne blive udleveret til strafforfølgning.

Forsvareren har endvidere anført, at straffen i en sag som den foreliggende, hvis klienten blev fundet skyldig i den rejste tiltale, måtte forventes at være 10 dages fængsel, hvorfor der ikke burde være sket varetægtsfængsling.

Afslutningsvis har forsvareren anført, at Østre Landsrets kendelse af 9. februar 2015 er uforenelig med Højesterets kendelse i U 2015.3263 H.

3. Det retlige grundlag

Det følger af udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, at der kan ske varetægtsfængsling af en udlænding, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, eller indtil fuldbyrdelse af udvisning kan finde sted, og når udlændingen ikke har fast bopæl her i landet, og der er begrundet mistanke om, at han har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning i medfør af udlændingelovens §§ 22-24.

RIGSADVOKATEN

Bestemmelsen i § 35 er et supplement til reglerne om varetægtsfængsling i retsplejelovens kapitel 70. Bestemmelsen fik i store træk sin nuværende affattelse ved lov nr. 226 af 8. juni 1983 om udlændinge, der byggede på betænkning nr. 968/1982 om udlændingelovgivningen. I et af udvalget foreslået lovudkast til en ny udlændingelov fremgik en bestemmelse (§ 27), der med få redaktionelle ændringer svarer til den nuværende § 35. Om baggrunden for bestemmelsen fremgår følgende af betænkningens kapitel 5, punkt 5.3 (side 64):

SIDE 4

”Udvalget forslår endvidere, at der i udlændingeloven optages en særlig bestemmelse om varetægtsfængsling af udlændinge, der ikke har fast bopæl her i landet, jf. lovudkastets § 27. I betænkning nr. 728/1974 om anholdelse og varetægt, der ligger til grund for de nuværende regler om varetægtsfængsling i retsplejelovens § 70, er der side 24 redegjort for, at der uden for retsplejeloven kan være behov for en særlig fængslingshjemmel i udlændingeloven for så vidt angår udlændinge, der sigtes for overtrædelse af et tidligere meddelt udvisningstilhold, og som på grund af tvivl om tilholdets eksistens eller gyldighed ikke straks kan dømmes for den påsigtede lovovertrædelse.

Hvis udvalgets forslag om, at udvisning på grund af et strafbart forhold fremtidigt skal ske ved dom i forbindelse med straffesagens behandling, gennemføres, vil der desuden være behov for en særlig fængslingshjemmel til sikring af udlændingens tilstedeværelse under straffesagen og under eventuel appel, indtil dommens bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes. Herved undgår man også, at udlændinge, der idømmes frihedsstraf for overtrædelse af et udvisningstilhold, blot ved at anke eller udbede sig betænkningstid med henblik på appel undgår fuldbyrdelse af straffedommen, idet de har måttet udsendes straks. Det er uforeneligt med bestemmelsen i grundlovens § 71 at anvende administrativ frihedsberøvelse i sådanne tilfælde. Bestemmelsen i retsplejelovens § 762, stk. 1, tillader imidlertid kun varetægtsfængsling for lovovertrædelser, der efter loven kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder eller derover, og adgangen til udvisning på grund af strafbart forhold er hverken i flertallets eller mindretallets udkast til § 18 begrænset til sådanne lovovertrædelser, når det drejer sig om udlændinge, der ikke har bopæl her i landet.”

Følgende fremgår af de specielle bemærkninger til den foreslåede § 27 i lovudkastet til betænkning nr. 968/1982:

”Bestemmelsen, der er ny, er en følge af udkastets forslag om, at udvisning på grund af strafbart forhold fremtidig skal ske ved dommen i straffesagen, jfr. bemærkningerne i kapitel 5.3 side 63 f om baggrunden for udkastet. Reglerne supplerer bestemmelserne om varetægtsfængsling i retsplejelovens kapitel 70. Den kan kun anvendes over for udlændinge, der ikke har fast bopæl her i landet. Udlændinge, der har fast bopæl i landet, bør i henseende til varetægtsfængsling være ligestillet med danske statsborgere.

Varetægtsfængsling efter § 27 vil kunne finde sted i to situationer: Når der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået lovovertrædelse, der kan medføre dom til udvisning, og når udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud. I begge tilfælde kræves, at de er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, jfr. herved retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1.”

RIGSADVOKATEN

SIDE 5

Retspraksis

Spørgsmålet om, hvornår der i medfør af udlændingelovens § 35 er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling af en udlænding for nødvendig, har været forelagt for Højesteret, jf. U 2015.3263 H.

Sagen drejede sig om to svenske statsborgere, der blev sigtet for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer og fremstillet i grundlovsforhør med henblik på varetægtsfængsling i medfør af udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1. Byretten afsagde kendelse om varetægtsfængsling, hvilken kendelse landsretten stadfæstede. For Højesteret gjorde de nu tiltalte gældende, at de var svenske statsborgere og havde bopæl i Stockholm. Den ene af de tiltalte oplyste endvidere, at han havde boet i Sverige siden 1987, at han havde kone og børn samt ejede en cafe i Stockholm. Den anden tiltalte oplyste, at han havde boet i Sverige i 28 år, at han havde søskende i Sverige og arbejdede som taxachauffør. Højesteret fandt efter en samlet vurdering af de tiltaltes personlige forhold, sammenholdt med oplysningerne om den straf, de kunne forventes idømt (30 dages fængsel), at der ikke var bestemte grunde til at anse varetægtsfængslingen for nødvendig for at sikre deres tilstedeværelse under sagen, og indtil en eventuel udvisning kunne fuldbyrdes. Højesteret bemærkede endvidere, at såfremt de tiltalte udeblev fra hovedforhandlingen, ville udlevering kunne ske efter reglerne i den nordiske arrestordre. Der burde derfor ikke være sket varetægtsfængsling af de tiltalte.

Fra landsretspraksis kan der henvises til afgørelserne i TfK 2015.1031/1 og TfK 2016.20, der begge omhandlede spørgsmålet om varetægtsfængsling af udlændinge i medfør af udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1.

TfK 2015.1031/1 drejede sig om en statsborger fra Gambia, der blev sigtet for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer. Landsretten omgjorde byrettens beslutning om varetægtsfængsling, idet landsretten efter en samlet vurdering af pågældende personlige forhold sammenholdt med oplysningerne om den straf, som pågældende var blevet idømt, da kæresagen kom for landsretten (10 dages fængsel samt udvisning) ikke fandt,

at der var bestemte grunde til at anse varetægtsfængslingen for nødvendig for at sikre hans tilstedeværelse under sagen, og indtil en eventuel udvisning kunne fuldbyrdes, jf. U 2015.3263 H. Det fremgik af sagen, at pågældende havde boet i Sverige i mange år og havde fast bopæl i Stockholm.

I TFK 2016.20 var der tale om en irakisk statsborger, der for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 8, nr. 1, blev idømt 30 dages fængsel samt udvist. Pågældendes sag blev domsforhandlet samme dag, som han blev anholdt, og anklagemyndigheden begærede pågældende varetægtsfængslet efter domsafsigelsen i medfør af udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1. Byretten løslod pågældende, hvilken kendelse landsretten ændrede. Landsretten fandt efter en samlet vurdering af pågældendes personlige forhold sammenholdt med den straf han var blevet idømt, at der var bestemte grunde til at anse varetægtsfængslingen for nødvendig for at sikre hans tilstedeværelse under sagen, og indtil en eventuel udvisning kunne fuldbyrdes, jf. U 2015.3263 H. Det fremgik af sagen, at pågældende havde haft bopæl i Sverige de sidste 4 år og drev en restaurant der. Han boede sammen med sin bror, men havde ikke kone eller børn.

RIGSADVOKATEN

SIDE 6

4. Rigsadvokatens bemærkninger

4.1. Som anført ovenfor nedlægger anklagemyndigheden påstand om stadfæstelse af Østre Landsrets kendelse af 9. februar 2016, ved hvilken kendelse T blev varetægtsfængslet i 18 dage i medfør af udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1.

Den foreliggende sag angår spørgsmålet om, hvorvidt det var nødvendigt at varetægtsfængsle T efter udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, i en situation, hvor han oplyste at være bosiddende i Sverige, men hvor det af politiets registre fremgik, at han havde ukendt adresse i Sverige.

Det er indledningsvis min opfattelse, at sagen må afgøres i lyset af de oplysninger som forelå på det tidspunkt, hvor Retten på Frederiksberg og Østre Landsret traf afgørelse om varetægtsfængsling, dvs. den 6. februar 2016 og den 9. februar 2016.

4.2. Det følger af forarbejderne til udlændingelovens § 35, at bestemmelsen blev indsat som et supplement til retsplejelovens regler om varetægtsfængsling, og at den navnlig finder anvendelse, når der foreligger en begrundet mistanke om, at en udlænding har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning, men hvor strafferammekravet i retsplejelovens § 762 ikke er opfyldt.

Spørgsmålet om, hvornår det i medfør af udlændingelovens § 35, stk. 1, er nødvendigt at varetægtsfængsle en udlænding er ikke omtalt i forarbejderne til bestemmelsen, men har derimod været genstand for Højesterets prøvelse, jf. U 2015.3263 H.

Det kan efter min opfattelse på baggrund af Højesterets afgørelse udledes, at der ved afgørelsen af, om varetægtsfængsling er nødvendigt i medfør af § 35, stk. 1, må foretages en afvejning af på den ene side oplysningerne om tiltaltes personlige forhold og på den anden side oplysningerne om den forventede straf. I U 2015.3263 H lagde Højesterets vægt på, at de tiltalte var svenske statsborgere, at de havde boet mange år i Sverige, hvor de havde fast bopæl, at de havde familie der, samt at de drev virksomhed/arbejdede i Sverige. De samme kriterier har landsretterne lagt vægt på i afgørelserne i TfK 2015.1031/1 og TfK 2016.20.

4.3. Som sagen forelå oplyst ved grundlovsforhøret ved Retten på Frederiksbergs den 6. februar 2016, kan det lægges til grund, at T var svensk statsborger, at han havde boet i Sverige i 12 år, samt at han oplyste, at han var indehaver af en række forretninger i Sverige samt en enkelt i Tyskland. Pågældende sås i politiets registre anført med ukendt adresse i Sverige, men i grundlovsforhøret oplyste han en adresse i Sverige, hvor han havde bopæl.

RIGSADVOKATEN

SIDE 7

Forsvareren har i forbindelse med sagens behandling i Højesteret fremsendt dokumentation for, at T på gerningstidspunktet havde fast bopæl i Sverige. Der henvises til de af forsvareren vedlagte bilag til kæreskriftet den 2. maj 2016. Disse oplysninger forelå imidlertid ikke på tidspunktet for byrettens eller landsrettens kendelser om varetægtsfængsling. Som nævnt er det min opfattelse, at spørgsmålet om, hvorvidt betingelserne for varetægtsfængsling var opfyldt, skal vurderes i lyset af de oplysninger, der forelå på tidspunktet for henholdsvis byrettens og landsrettens kendelser. Jeg finder på den baggrund ikke, at det ved afgørelsen af, om det var nødvendigt at varetægtsfængsle T efter udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, kan lægges vægt på de af forsvareren fremsendte oplysninger.

Jeg skal i den forbindelse bemærke, at T blev anholdt den 5. februar 2016 kl. 19.45, og fremstillet i grundlovsforhør den 6. februar 2016 kl. 14.10. De oplysninger, som forsvareren har fremsendt som bilag A-C i kæreskriftet den 2. maj 2016, kunne med fordel have indgået i politiets efterforskning af sagen. Jeg mener imidlertid ikke, at det kunne forventes, at politiet skulle have fremskaffet oplysningerne inden grundlovsforhøret den 6. maj 2016.

Som nævnt under punkt 1 blev T tiltalt for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 8, nr. 1 og nr. 4, jf. til dels straffelovens § 21, ligesom der var nedlagt påstand om udvisning. Han blev imidlertid frifundet ved Københavns Byrets dom af 16. marts 2016.

Retten på Frederiksberg lagde ved afgørelsen om varetægtsfængsling vægt på, at det henset til oplysningerne om, at T ikke havde nogen tilknytning til Danmark, at han havde oplyst, at han opholdt sig i Sverige og Tyskland, at han ville

til Irland fordi han skulle have et nyt liv samt oplysningerne om længden af den forventede straf og udsigten til at blive udvist i tilfælde af domfældelse, måtte antages at være nødvendigt at sikre hans tilstedeværelse under sagen.

Landsretten stadfæstede kendelsen med henvisning til byrettens begrundelse.

Jeg er enig i landsrettens afgørelse, som jeg endvidere finder, er i overensstemmelse med forarbejderne til udlændingelovens § 35, og de kriterier for bedømmelsen af spørgsmålet om varetægtsfængsling, som blev fastlagt i U 2015.3263 H.

RIGSADVOKATEN

SIDE 8

Afgørelsen af, hvorvidt det er nødvendigt at varetægtsfængsle en udlænding, der er svensk statsborger beror på en konkret vurdering af oplysningerne om den pågældende udlændings personlige forhold sammenholdt med oplysningerne om længden af den forventede straf, jf. U 2015.3263 H. I den foreliggende sag var det forventede strafniveau 30 dages fængsel, jf. TFK 2002.628 og TFK 2016.20, der vedrørte et lignende forhold. I modsætning til afgørelsen i U 2015.3263 H forelå der på tidspunktet for byrettens kendelse om varetægtsfængsling i indeværende sag oplysning om, at T

havde ukendt adresse i Sverige, ligesom han selv havde forklaret, at han var på vej til Irland for at begynde et nyt liv. Betingelsen i udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, om, at varetægtsfængsling skal være nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, må efter min opfattelse navnlig finde anvendelse i en situation som den foreliggende, hvor den pågældende udlænding – der er statsborger i et andet nordisk land – ikke har tilknytning til Danmark, og hvor der tillige i grundlovsforhøret foreligger oplysninger om, at pågældende ikke er registreret med en kendt adresse i det land, hvor han normalt opholder sig, og oplysninger om, at han har til hensigt at slå sig ned i et andet land på ukendt adresse.

Forsvareren har anført, at varetægtsfængsling af hans klient var unødvendigt, og at man i tilfælde af, at klienten udeblev fra hovedforhandlingen kunne begære ham udleveret i medfør af den nordiske arrestordre. Uanset at betingelserne for udlevering i en situation som den foreliggende ville være opfyldt, er det min opfattelse, at det henset til oplysningen om, at T havde ukendt adresse i Sverige, formentlig ville være praktisk umuligt at gennemføre en udlevering af ham.

Sammenfattende er det således min opfattelse, at by- og landsrettens afgørelse er i overensstemmelse med forarbejderne til udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1 samt de kriterier som blev fastsat ved U 2015.3263 H, og den omstændighed, at forsvareren i forbindelse med Højesterets behandling af sagen har fremlagt oplysninger om hans klients bopælsforhold i Sverige, kan efter min opfattelse ikke føre til, at hans klient burde være blevet løsladt i forbindelse med grundlovsforhøret den 6. februar 2016.

Advokat Peter Giersing har modtaget kopi af dette kæresvarskrift.

Sagens akter vedlægges.

Med venlig hilsen

Eva Rønne

RIGSADVOKATEN

SIDE 9

**UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS RETSBOG**

Den 9. februar 2016 satte Østre Landsret retten i retsbygningen, Bredgade 59, København.

Som dommere fungerede landsdommerne Karsten Bo Knudsen, K. Wiingaard og Anders Martin Jensen (kst.), førstnævnte som rettens formand.

Der foretoges

11. afd. kære nr. S-318-16:

Anklagemyndigheden

mod

T

Født april 1987

(advokat Peter Giersing, besk.)

Ingen var indkaldt eller mødt.

T har kæret Frederiksberg Rets kendelse af 6. februar 2016 (SS 1717/2016), hvorved han i medfør af udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, er blevet varetaget fængslet til den 24. februar 2016 som sigtet for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 8, nr. 4.

Der fremlagdes fremsendelsesbrev fra byretten af 6. februar 2015 samt udskrift af retsbogen indeholdende den kærede kendelse samt kæreskrift af 8. februar 2016 fra advokat Peter Giersing.

Byretten har ved sagens fremsendelse benholdt sig til den truffe afgørelse.

Kæresagens akter var til stede.

Efter votering afsagdes følgende

k e n d e l s e :

Landsretten er enig i byrettens begrundelse og resultat.

T h i b e s t e m m e s :

Byrettens kendelse stadfæstes.

Parterne underrettes om afgørelsen.

Retten hævet.

(Sign.)

— — —
Udskriftens rigtighed bekræftes. Østre Landsret, den 09-02-2016

Marianne Kjær
Kontorfuldmægtig

Udskrift af retsbogen

Den 6. februar 2016, kl. 14.10, blev retten på Frederiksberg sat i retssal 101 af dommer Jette-Marie Sonne. Protokolfører var Henrik Olsen.

Retsmødet var offentligt.

Rettens nr. 1717/2016
Politets nr. APK 0100-84143-00001-16

Anklagemyndigheden
mod

T
Født april 1987

Senioranklager Louise Nielsen mødte for anklagemyndigheden og fremlagde rapporter og bilag.

Som arabisk tolk fungerede

Kl. 14.10 fremstilledes T, der bekræftede at være anholdt gårs dato kl. 19.45 og at være født den 27. april 1987.

Retten beskikkede advokat Peter Giersing, der var mødt, som forsvarer for anholdte.

Retsplejelovens § 754, stk. 1, jf. § 752, stk. 1, samt § 764, stk. 3, blev iagttaget.

Anholdte blev gjort bekendt med, at han sigtes for

overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 8, nr. 4, ved den 5. februar 2016, kl. 19.45, i Københavns Lufthavn, Kastrup, at have forsøgt at smugle en kvinde til Dublin.

T nægtede sig skyldig. Han forklarede - foreholdt, at han blev stoppet i lufthavnen i går på vej til Dublin sammen med en kvinde - at det korrekt, at han havde kvindens pas på sig. Han mødte kvinden via Facebook. Han har kun kommunikeret med hende via Facebook. Han mødte hende første gang i Københavns Lufthavn i går. T bor normalt i Sverige og i Tyskland. Han har fire forretninger i Sverige, og han har også et stort firma i Tyskland. Kvinden, han var sammen med, er fra Sverige. De skulle til Dublin, fordi han skulle have et nyt forhold - et nyt liv. De skulle blive der i 7-8 dage. Han har bestilt hotelværelse til dem begge. Han havde ikke købt hendes billet til Dublin. Han havde hendes pas på sig, da de blev standset, fordi det er manden, som bærer tasker og kufferter og hjælper. Så han gjorde det af venlighed.

Foreholdt, at han havde tjekket to kufferter ind med henholdsvis herreting og kvindeting i, forklarede T, at han kun havde småting i sin kuffert. Kvinden stod der bare, og så tog hans hendes kuffert. Han tjekkede kufferterne ind i henholdsvis hans og hendes navn. Men hvis det er sket under hans navn, kan han ikke se problemet i det i øvrigt.

Kvinden har ikke betalt ham for, at de sammen skulle rejse til Dublin. De betalte begge to for sig selv.

T vidste ikke, at kvinden havde planer om at blive i London.

Adspurgt af forsvareren forklarede T, at han oprindeligt er fra Irak. Han er svensk statsborger. Det har han været i 12 år. Han har fire supermarkeder i Sverige og et transportfirma i Tyskland. Han har i Sverige fast ejendom - en villa. Han sidder økonomisk godt i det. Han tjener ca. 80.000 kr. om måneden.

Han fik kontakt med kvinden over Facebook. Han ville gerne indlede et forhold til hende. De skulle til Dublin for at udvikle deres forhold. De blev nødt til at tage et sted hen af hensyn til hendes familie. Det var hendes ønske. Han fik via Facebook at vide, at hun var i Sverige. Det var ren høflighed, at han vejede kufferterne ind og viste passene.

T forklarede - foreholdt, at han står registreret med ukendt adresse i Sverige - at han bor på adressen ... i X-by.

Anklageren dokumenterede fra bilag 2.

Anklageren begærede T varetægtsfængslet i 18 dage i medfør af udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1.

Forsvareren protesterede herimod. Forsvareren henviste til Højesterets kendelse af 19. februar 2015.

T havde lejlighed til at udtale sig.

Der afsagdes sålydende

K E N D E L S E :

Efter de foreliggende oplysninger er der begrundet mistanke om, at T har gjort sig skyldig i overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 8, nr. 4, idet det kan lægges til grund, at han mødte en kvinde, som kommer fra Kuwait, første gang i går i Københavns lufthavn i forbindelse med en forestående udrejse, og at kvinden rejste på et pas, der ikke tilhører hende. Det er herved godtgjort, at T har haft til hensigt at bistå kvinden med at rejse ulovligt gennem Danmark.

T har ikke nogen tilknytning til Danmark. T har selv forklaret, at han både opholder sig i Sverige og i Tyskland, og at han ville til Irland, fordi han skulle have et nyt forhold - et nyt liv. I lyset af den straf, som forholdet efter sin karakter kan forventes at medføre, herunder at forholdet kan forventes at medføre udvisning, hvorved henvises til TfK 2002.628, er betingelserne for varetægtsfængsling efter udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, opfyldt, idet bemærkes, at varetægtsfængsling efter oplysningerne om T's personlige forhold må antages at være nødvendig for at sikre T's tilstedeværelse under sagen. Der er efter karakteren af forseelsen ikke grundlag for at antage, at en eventuel udvisning vil være i strid med opholdsdirektivets artikel 27, og der er heller ikke i øvrigt forhold, der taler imod udvisning efter udlændingelovens § 26.

Herefter er betingelserne i udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, opfyldt.

Thi bestemmes:

Anholdte, T, varetægtsfængsles.

Fristen efter retsplejelovens § 767, stk. 1, fastsættes til 18 dage, således at den udløber **den 24. februar 2016**.

Forsvareren kærede rettens afgørelse til Østre Landsret med påstand om løsladelse. Forsvareren vil indgive kæreskrift.

Dommeren bemærkede, at kæreskrift skal være landsretten i hænde senest mandag kl. 12, idet landsretten forventer efter dette tidspunkt at træffe afgørelse i sagen på det da foreliggende grundlag.

Anklageren anmodede om, at det pålægges arrestanten at deltage ved anvendelse af telekommunikation med billede (videolink), jf. retsplejelovens § 748 b, stk. 1, i et eventuelt retsmøde om forlængelse af varetægtsfængslingen.

Forsvareren og arrestanten ville ikke protestere imod brug af videolink.

Dommeren bemærkede, at det efter sagens karakter findes ubetænkeligt at imødekomme anklagemyndighedens anmodning om, at arrestanten ved et eventuelt kommende retsmøde om fristforlængelse pålægges at deltage i retsmødet ved anvendelse af telekommunikation med billede (videolink), jf. retsplejelovens § 748 b, stk. 1.

Dommeren bemærkede endvidere, at forsvareren i henhold til retsplejelovens § 748 b, stk. 2, skal deltage i retsmødet på samme sted som arrestan-

ten.

Sagen overgår til Københavns Byret.

Tolken tillagdes honorar.

Retten hævet kl. 15.05.

Jette-Marie Sonne
Dommer

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Retten på Frederiksberg, den 8. februar 2016

Helle Larsen
Afdelingsleder